

Jacob Anderskov's statement om pladen RESONANCE og det bagvedliggende projekt "Action-Reaction - Artistic encounters with an aesthetic otherness".

Airto Moreira har fortalt mig, at mens han arbejdede sammen med Miles Davis var der én ting som Miles sagde mange gange gennem årene, selv om Miles var en mand af ekstremt få ord: "*you listen, then you play*". Der ligger, som Airto og jeg snakkede en del om, en dyb erkendelse om ikke bare musikken, men om vores plads i verden, gemt i dette korte udsagn. En relation lige så grundlæggende som vores vejrtrækning: vi indånder luften, vi udånder luften. *You listen, then you play*. For, som Airto sagde, har vi virkelig overvejet HVAD det vil sige at lytte? Hvor dybt eller intenst lytter vi – til musikken, til hinanden, til de andre, til os selv – før vi mener at vi har noget at sige..?

Eksistentielt set kan vi generalisere *listening – playing* til den overordnede relation *vi sanser, derefter bidrager vi (engelsk: sensing – contributing)*. Og, igen, hvad vil denne sansning sige? Hvordan sanser vi? Hvor receptive er vi egentlig? Og, når vi derefter bidrager, er vi stadig receptive mens vi bidrager? Det er vi i hvert fald i musikken, hvis den skal lykkes. Men er vi også i stand til som mennesker virkeligt at lytte og at bidrage samtidigt? Eller tripper vi så meget over eget bidrag at vi glemmer at sanse hvad situationen egentlig kræver? Eller – omvendt, og lige så kunstnerisk utilfredsstillende: er vi så optagede af at lytte, at vi glemmer hvad vi har at sige, hvem vi er, hvad vi står for, og hvor vi kommer fra?

Dette projekt er stærkt præget af mine overvejelser af de nævnte spørgsmål. Projektet handler om et møde mellem mindst 2 musikkulturer. Jeg oplever det som om at mange musikalske genremøder lider under uafklarede balancer omkring *mødet*: hvor meget kan man være tro mod sig selv, mens man er oprigtigt imødekommende overfor den andens musikalitet? I det ideelle møde er begges identitet og integritet intakt – tænker vi måske. Eller: kunne man sige at I det intenst gnistrende møde bliver begge parter forandrede?

Mit orkester RESONANCE består af 3 strygere, alle med baggrund i klassisk musik/ ny musik, samt Peter Bruun på trommer og mig selv på klaver. Jeg har i orkesteret arbejdet med de ovennævnte spørgsmål igennem længere tid, og er nået frem til at min primære nysgerrighed ligger i området omkring spørgsmålene:

- 1) "Hvordan kan alle parter i et tvær-genre-ensemble forblive aldeles tro mod deres gennem årtier opbyggede musikalske intuition?", og,
- 2) "Hvordan kan disse afklarede kunstnere på samme tid transcendere deres individuelle opfattelse af sig selv og mødes på ny i et fælles æstetisk felt som er forskelligt fra deres respektive udgangspunkter?"

Min undersøgelse handlede primært om:

- a) at lede efter typer af pulsering, rytmik, momentum og flow, som *forener* de to verdener;
- b) improvisation: at lade strygerne improvisere. En improvisationsform, som ikke er modal/helt fri – da de ikke er trænede i nogen af dem – men som måske er noget tredje, eller skaber et fælles udgangspunkt for en type improvisation som ikke har den totale frihed som mål, men snarere en kombination af en klar æstetisk/kunstnerisk retning samtidigt med en processualitet som skaber liv og nerve i udtrykket;

c) forhåbentlig at skabe interessant ny musik i samme omgang.

Mine oprindelige spørgsmål til projektet var som følger:

- 1) På hvilke måder kan jeg skabe musik som i sandhed forener de to typer baggrunde som findes i mit orkester, hvor musikerne har baggrunde inden for klassisk/ny musik hhv jazz/improvisation – med begges identitet/faglige integritet helt intakt – i en ny, stærkt poetisk totalitet?
- 2) Med hvilke pulseringsformer kan jeg skabe musik som forener de to verdener / med særligt fokus på pulseringsformer som kan forstås af og fungere i denne kombination af musikere og mennesker.
- 3) I hvilke former for indeterminans/uforudsigeligheder kan vi mødes et æstetisk tilfredsstillende sted, når kun nogle af os har omfattende erfaring med improvisation..?

Besætningen på albummet er: Karen Johanne Pedersen, violin, Mette Brandt, bratsch, Ida Nørholm, cello, Peter Bruun, trommer/percussion, og Jacob Anderskov på klaver.